

לקוטי תורה • פרשת שלח • מאמר 7

ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים וגו'

”ובני ישראל היו במדבר, וימצאו איש
מקושש עצים” (Numbers 15:32)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל
אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shelach/7](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shelach/7)

1 ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים וגו'. ופי' בזהר (ר"פ שלח קנ"ז א') שיש שני מיני עצים עץ החיים ועץ הדעת והוא דייק איזה מנהון רב כו'.

"ובני ישראל היו במדבר, ומצאו איש מקושש עצים" וגו'. הוזהר מפרש (בתחילת פרשת שלח, דף קנ"ז ע"א) שיש שני סוגי עצים: עץ החיים ועץ הדעת, והוא דייק ובדק מי מהם גדול יותר וכו'.

ולהבין זה צריך להבין ענין הקדושה שאמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] אדם מקדש את עצמו מעט מלמטה מקדשין

כדי להבין זאת, יש להבין את ענין הקדושה, שעליה אמרו חז"ל: "אדם מקדש את עצמו מעט מלמטה, מקדשים

אותו הרבה מלמעלה, ואינו ר"ל [רוצה לומר] השראת השכינה לבד שעל זה אמרו בפירוש שכינה שרויה כמו שאמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה עמו.

אותו הרבה מלמעלה". אין הכוונה רק להשראת השכינה, שהרי על כך אמרו במפורש "שכינה שרויה". כך אמרו חז"ל שאפילו אדם אחד שיושב ועוסק בתורה, השכינה עמו.

אלא הענין הוא ע"פ מ"ש בגמרא (רפ"ו דברכות) אהא דכתיב ואספת דגנך וגו' וכתוב (ישעיה ס"א) אספרא אחרא] ועמדו זרים ורעו וגו'

אלא הענין הוא על פי מה שנאמר בגמרא (בתחילת הפרק השישי בברכות), על הפסוק "ואספת את דגנך" וגו' ועל הפסוק (ישעיהו ס"א) "ועמדו זרים ורעו" וגו':

דכאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום וכאן כשאין עושין כו', והוא תמוה דאיך ואספת דגנך מדבר בשאין עושים כו' והלא לעיל מיניה כתיב ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם.

שכאן מדובר בזמן שישראל עושים את רצונו של מקום, וכאן בזמן שאין עושים כו'. והדבר תמוה: איך ייתכן שהפסוק "ואספת את דגנך" מדבר בזמן שאין עושים את רצונו כו', והרי מעט לפני כן נאמר "ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם"?

אך הענין דבפרשה זו לא נזכר ובכל מאודכם כמ"ש בפי' שמע ולכן נקרא עדיין אין עושין רצונו של מקום כו'.

אלא ההסבר הוא שבפרשה זו לא נזכר "ובכל מאודכם", כפי שנאמר בפרשת שמע, ולכן היא עדיין נקראת "אין עושים רצונו של מקום" כו'.

2 ולהבין זה הנה איתא בזהר דלית פולחנא כפולחנא דרחימותא ומדלא אמר ברחימותא מוכן היות האהבה עצמה בחי' עבודה ועמל גדול להגיע אליה וכמו שמשנה רבינו ע"ה [עליו השלום] לימד דעת לאהבה את ה' אלקיך כי הוא חייך וגו'.

כדי להבין זאת: בזהר נאמר ש"אין עבודה כעבודת האהבה". מכיוון שלא נאמר "עבודה באהבה", מוכן שהאהבה עצמה היא בחינה של עבודה, ונדרשת יגיעה רבה כדי להגיע אליה; וכפי שמשנה רבנו עליו השלום "לימד דעת": "לאהבה את הוי' אלקיך, כי הוא חייך" וגו'.

דהיינו לכשיתבונן איך הוא אוהב חיי נפשו ורוצה מאד בקיום חיותו שלא יפסוק ממנו חיי [חס ושלום], וזאת ישים האדם אל לבו

כלומר, כשאדם מתבונן בכך שהוא אוהב את חיי נפשו ורוצה מאוד שחיותו תימשך, שלא תיפסק ממנו, חלילה — עליו לשים זאת אל לבו:

כי הוא ית' הנה הוא עצמו החיות שבקרבו וחיי ממש שהוא חיי העולמים עליונים ותחתונים. שהרי הוא יתברך עצמו הוא החיות שבתוכו וחיי ממש, כי הוא חיי העולמות העליונים והתחתונים.

3 וזהו ובכל נפשכם שכמה כחות יש באדם בנפש החיונית כמו הזן והדוחה והמעכל כו'. וכן בנפש השכלי כו'

וזהו [פירוש] "ובכל נפשכם": לאדם יש כוחות רבים בנפש החיונית, כגון הכוח המזין, הכוח הדוחה והכוח המעכל, וכן הלאה; וכך גם בנפש השכלית, וכן הלאה.

ולאהבה זו שתקבע בלבו צריך עבודה ועמל גדול ויגיעה רבה בהתבוננות הנ"ל במוחו ומחשבתו ונקרא אהבה זו אהבת עולם בחי' ממלא כל עלמין כנודע

כדי שאהבה זו תיקבע בלבו, נדרשים עבודה, עמל רב ויגיעה גדולה בהתבוננות האמורה, במוחו ומחשבתו. אהבה זו נקראת "אהבת עולם", והיא בחינת ממלא כל עלמין, כידוע.

(ועי' בסש"ב [בספר של בינונים] פמ"ד אהבה הכלולה כו'), ולכן היא בגדר גבול ומקום ויש לה הפסק וביטול בנטות לבבו כנ"ל.

(וראה בספר של בינונים, פרק מ"ד, "אהבה הכלולה" וכו'). לכן היא בגדר גבול ומקום, והיא עלולה להיפסק ולהתבטל כאשר לבו פונה לכיוון אחר, כנזכר לעיל.

אבל ענין בחי' ובכל מאדך היא אהבה בלי גבול ומדה ואין לה הפסק דכל מקום שנא' [שנאמר] מאד הוא בלי הפסק עולמית מחמת שבאה מבחי' סוכי'ע וכולא קמיה כלא חשיב.

אבל בחינת "ובכל מאדך" היא אהבה שאין לה גבול ומידה, ואין לה הפסק. בכל מקום שנאמר "מאד", הכוונה היא לדבר שאין לו הפסק לעולם, משום שאהבה זו באה מבחינת סוכב כל עלמין, ו"כולא קמיה כלא חשיב".

כי הנה חיות כל העולמות עליונים ותחתונים [ותחתונים] אינו אלא מרוח פיו ית' כמ"ש וברוח פיו כל צבאם,

שהרי חיותם של כל העולמות, העליונים והתחתונים, אינה אלא מרוח פיו יתברך, כמו שכתוב: "וברוח פיו כל צבאם";

כמו באדם הגשמי למשל רוח פיו הוא היוצא ונמשך מפנימיותו ותוכיותו אבל מ"מ אינו עצמותו ומהותו כלל

כמו למשל אצל אדם גשמי: רוח פיו יוצאת ונמשכת מפנימיותו ומתוכו, אך בכל זאת אינה עצמותו ומהותו כלל;

כי אין גורם שינוי כלל בעצמותו בין קודם שיצא הדיבור או ההבל ממנו ובין אחר כך אלא הוא זיו והתפשטות הארה.

שהרי אין הדבר גורם שום שינוי בעצמותו, בין לפני שיצאו ממנו הדיבור או ההבל ובין לאחר מכן; אלא זהו זיו והתפשטות של הארה.

כך כביכול חיות כל העולמות עליונים ותחתונים אינו אלא זיו והתפשטות הארה הנמשכת מאור אין סוף ב"ה תוך כל עלמין להחיותם

כך גם, כביכול, חיותם של כל העולמות, העליונים והתחתונים, אינה אלא זיו והתפשטות של הארה הנמשכת מאור אין סוף ברוך הוא לתוך כל העולמות, כדי להחיותם.

אבל בחי' סוכב כל עלמין הוא מה שאינו יכול להתלבש תוך עלמין להחיותם שהוא בחי' עצמותו ומהותו ממש

אבל בחינת סוכב כל עלמין היא מה שאינו יכול להתלבש בתוך העולמות כדי להחיותם, והיא בחינת עצמותו ומהותו ממש;

אלא סוכ"ע מעלה ומטה שוים ממש שאינם תופסים מקום כלל נגדו ח"ו [חס ושלום] ולכן כתיב הודו על ארץ ושמים שבח"י ארץ נדמה לבח"י שמים דכולא קמיה כו'.

אלא שסובב כל עלמין, מעלה ומטה שווים בו ממש, שכן אין הם תופסים מקום כלל ביחס אליו, חס ושלום. לכן נאמר: "הודו על ארץ ושמים", משום שבחינת הארץ נדמית לבחינת השמים, שכן הכול לפניו וכו'.

ואהבה זו מבח"י סוכ"ע לא תשתנה לעולם מחמת אהבות אחרות בשום אופן (עמ"ש בפ' ויחי ע"פ חכלילי ועמ"ש בפ' נח בד"ה מים רבים)

ואהבה זו, שמבחינת סובב כל עלמין, לא תשתנה לעולם בגלל אהבות אחרות, בשום אופן (ראו מה שנכתב בפרשת ויחי על הפסוק "חכלילי [עיניים מיינ]", ומה שנכתב בפרשת נח במאמר הפותח במילים "מים רבים"),

כדכתיב מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה מאחר שאינה מתלבשת תוך כלי כנ"ל וכל חד לפום שיעורא דיליה יש לו בח"י אהבה זו

כמו שנאמר: "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", מאחר שאינה מתלבשת בתוך כלי, כנזכר לעיל. ולכל אחד, לפי מידתו, יש בחינה זו של אהבה,

כדכתיב ועמך כולם צדיקים (ע' [עיין] בזהר ר"פ נח) וכתיב (בראשית י"ז י"א) והיה לאות ברית ביני וביניכם וכתיב (שמות ל"א י"ג) כי אות היא ביני וביניכם כו'

כמו שנאמר: "ועמך כולם צדיקים" (ראו בזהר, ריש פרשת נח); ונאמר (בראשית י"ז, י"א): "והיה לאות ברית ביני וביניכם"; ונאמר (שמות ל"א, י"ג): "כי אות היא ביני וביניכם" וכו',

ברית עולם (ע' [עיין] מ"ר [מדרש רבה] ס"פ דברים דרפ"ז ע"ג [עמוד ג']) פי' אות ברית הוא בח"י אהבה זו מבח"י סוכ"ע שאינה מתלבשת בתוכם רק שעומדת עליכם בבח"י מקיף ביני וביניכם וד"ל [ודי למבין].

"ברית עולם" (ראו מדרש רבה, סוף פרשת דברים, דף רפ"ז ע"ג). פירוש הדבר הוא ש"אות ברית" היא בחינת אהבה זו, שמבחינת סובב כל עלמין; היא אינה מתלבשת בתוכם, אלא עומדת עליכם בבחינת מקיף, "ביני וביניכם", וד"ל.

וזהו שחז"ל [שחכמינו זכרונם לברכה] קראו אותו ית' בשם הקב"ה ולא בשאר שמות וכינוים כגון רחום כו' כי כל השמות וכינוים הם על

וזו הסיבה שחז"ל קראו לו יתברך בשם "הקדוש ברוך הוא" ולא בשמות וכינויים אחרים, כגון "הרחום" וכו'. שכן כל השמות והכינויים הם על שם

שם התהוות הפעולה הנמשכת מאתו ית' ואפילו שם הוי"ה הוא על שם שמהוה מאין ליש, מה שאין כן שם קדוש מורה על עצמותו

הפעולה הנמשכת ממנו יתברך, שבה מתהווים דברים; ואפילו שם הוי' הוא על שם שהוא מהווה יש מאין. לעומת זאת, השם "קדוש" מורה על עצמותו,

שהוא קדוש ומובדל שאינו מתלבש תוך עלמין וקדוש ברוך הוא אין סוף המתלבש תוך ז"א דאיהו וגרמוהי חד (ועמ"ש מזה ע"פ צאינה וראינה).

שהוא קדוש ומובדל ואינו מתלבש בתוך העולמות. ו"הקדוש ברוך הוא" הוא אין סוף המתלבש בז"א, כי "איהו וגרמוהי חד" (ועיין במה שנכתב על כך על הפסוק "צאינה וראינה").

ואהבה הבאה מבחי' זו נקראת קדושה לשון נוקבא שמקבלת מקדוש כמ"ש ואל אישך תשוקתך (ע"י [ע"י]) ברע"מ [ברע"א מהימנא] פ' אמור דף צ"ג א' ובפרדס ערך קדוש ועמ"ש ע"פ ראשי המטות בענין פ"י קדושה זו ואיך פרישות מביאה לידי קדושה כו').

והאהבה הבאה מבחינה זו נקראת קדושה, לשון נקבה, שכן היא מקבלת מקדוש, ככתוב: "ואל אישך תשוקתך" (ע"י ברע"א מהימנא, פרשת אמור, דף צ"ג א', ובפרדס, ערך "קדוש"; וכן במה שנכתב על הפסוק "ראשי המטות" בענין פירוש של קדושה זו, וכיצד פרישות מביאה לידי קדושה וכו').

והנה בחינת אהבה זו שנקראת בשם אות ברית הנ"ל אינה באה להתגלות אלא על ידי כריתת ערלה החופפת ומכסה כו'

והנה בחינת אהבה זו, הנקראת בשם "אות ברית" כנזכר לעיל, אינה מתגלה אלא על ידי כריתת הערלה המכסה ומסתירה וכו',

כמו שכתוב ומלתם את ערלת לבבכם (ועמ"ש מזה ע"פ ראה אנכי). וערלה אינו לשון אוטם אלא לי' [לשון] כיסוי וכו'.

ככתוב: "ומלתם את ערלת לבבכם" (ועיין במה שנכתב על כך על הפסוק "ראה אנכי [נותן לפניכם]"). ו"ערלה" אינה לשון של אטימה, אלא לשון של כיסוי וכו'.

והוא בחי' אהבה רעה בתענוגות בני אדם אף שהוא בהיתר רק שהוא בחמימות והתלהבות התאוה כו', וזוהי בחינת אהבה רעה לתענוגות בני אדם, אף כשהדבר מותר, אלא שהדבר נעשה בחמימות ובהתלהבות של התאוה וכו',

וזה שכתוב יגיע כפיך כי תאכל, כלומר שהכפים יגיעים או הרגלים ושאר אברים החיצונים בלא לב כו',

וזהו שכתוב: "יגיע כפיך כי תאכל", כלומר, שהידיים יעמלו, או הרגליים ושאר האיברים החיצוניים, בלי שהלב יהיה מעורב בכך וכו',

ואף הקרים בטבע כמו יושבי אוהלים כו' בחי נולד מהול כו' אעפ"כ [אף על פי כן] צריכים להטיף דם ברית למעט חלבו ודמו כו'

ואף מי שקר מטבעו, כגון יושבי אוהלים וכו', בחינת נולד מהול וכו', בכל זאת צריך להטיף דם ברית, כדי למעט את חלבו ודמו וכו',

למעט הנאות וצרכי גופו המונעים העבודה וכו' וכמ"ש מיץ חלב יוציא חמאה ואמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] במי אתה מוצא חמאה של תורה במי שהקיא חלב שינק, וענין החמאה הוא

למעט את ההנאות ואת צרכי הגוף המונעים את העבודה [לה'] וכו'. וככתוב: "מיץ חלב יוציא חמאה", ואמרו חז"ל: "במי אתה מוצא חמאה של תורה? במי שהקיא חלב שינק". וענין החמאה הוא

כמו למשל שמנונית הצף על החלב כך הוא בחי אהבה הנ"ל שאינה מתלבשת תוך כלי כנ"ל

כמו, למשל, השומן הצף על החלב; כך היא בחינת האהבה הנזכרת לעיל, שאינה מתלבשת בתוך כלי, כנזכר לעיל.

(ועמ"ש בפ' ויחי ע"פ ולכן שנים מחלב ובפ' וארא ע"פ וארא כו' באל שדי שבחי חלב בקדושה הוא הגדלת המדות אהו"ר [אהבה ויראה] ע"י אם הבנים שמחה, וע' בזח"ג [בזהר חלק ג] קל"ו כ' בפ"י רוחצות בחלב בחורא דלעילא כו'.

(וראו מה שכתוב בפרשת ויחי על הפסוק "ולכן שנים מחלב", ובפרשת וארא על הפסוק "וארא" וכו', "באל שדי": שבחינת החלב שבקדושה היא גידול המדות, אהבה ויראה, באמצעות "אם הבנים שמחה". וראו גם בזהר, חלק ג, דף קל"ו ע"ב, בפירוש "רוחצות בחלב" — בלובן העליון וכו').

וא"כ מזה יובן דבחי חמאה שהוא שומן החלב יתכן שזהו בחי האהבה רבה שלמעלה מהכלי וז"ש [וזהו שכתוב] באברהם ויקח חמאה וחלב כו' וז"ש [וזהו שכתוב] (בישעיה ז' ט"ו) חמאה ודבש יאכל כו',

אם כן, מכאן מובן שבחינת החמאה, שהיא השומן שבחלב, עשויה להיות בחינת האהבה הגדולה שלמעלה מן הכלי. זהו שכתוב על אברהם: "ויקח חמאה וחלב" וכו', וזהו שכתוב (ישעיהו ז', טו): "חמאה ודבש יאכל" וכו'.

אך במי אתה מוצא חמאה של תורה במי שהקיא כו' כי דוקא פרישות מביאה לידי קדושה שבחי' אהבה רבה זו אינה באה

אך אצל מי מוצאים את חמאת התורה? אצל מי שהקיא וכו'; שכן דווקא הפרישות מביאה לקדושה, משום שאהבה גדולה זו אינה באה

אלא אחר מדרגת הפרישות שהוא להפריד הרע שבנפש הב' המית כו' שהוא בחי' בירור עה"ד [עץ הדעת] טו"ר [טוב ורע]

אלא לאחר מדרגת הפרישות, שפירושה להפריד את הרע שבנפש הכהמית וכו'; זוהי בחינת בירור עץ הדעת טוב ורע,

והיינו ע"י בחי' אהבת עולם ועי"ז יבא אחי"כ לבחי' קדושה ואה"ר [ואהבה רבה] זו שהוא בחי' עץ החיים: וזה נעשה באמצעות בחינת אהבת עולם. באמצעותה יבוא לאחר מכן לבחינת הקדושה ולאחבה הגדולה הזאת, שהיא בחינת עץ החיים.

4 והנה כתיב והיה כעץ שתול על פלגי מים וגו'. דהיינו בחינת עץ החיים ולא יראה

והנה נאמר: "והיה כעץ שתול על פלגי מים" וגו' — כלומר, בחינת עץ החיים. "ולא יראה"

כי יבא חום וכו' פי' שלא יבטל ויפסיק האהבה זו מחמת חמימות ותאוות לדברים אחרים ח"ו [חס ושלום] כי המקיף מסמא עינים של החיצונים ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה כו'.

"כי יבוא חום" וכו'. פירוש הדבר הוא שאהבה זו לא תתבטל ולא תיפסק מחמת חום ותאוות לדברים אחרים, חס ושלום; שכן האור המקיף מסמא את עיני הכוחות החיצוניים, ו"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" וכו'.

5 והנה כתיב אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף. פי' כשישים האדם אל לבו ויעמיק באהבה

רבה זו בתשוקה גדולה כמ"ש ואל אישך תשוקתך אז אליו ית' יאסוף וימשיך למטה תוספת קדושה.

והנה נאמר: "אם ישים אליו לבו, רוחו ונשמתו אליו יאסוף". כלומר, כאשר אדם מכוון את לבו ומעמיק באהבה גדולה זו, מתוך געגוע עז, ככתוב: "ואל אישך תשוקתך", אז "אליו יתברך יאסוף", וימשיך למטה תוספת קדושה.

6 וזהו אדם מקדש את עצמו מעט פי' שאינו אלא מעט כמו שאמרו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] נדמה להם

כהר וכו'

וזהו פירוש "אדם מקדש את עצמו מעט": כלומר, רק מעט, כפי שאמרו חז"ל: "נדמה להם כהר" וכו';

אבל באמת אינו כן מקדשין אותו הרבה מלמעלה שממשיך עליו בחינת סוכי"ע ע"י התורה והמצות שהמצות הם איברים דמלכא.

אבל באמת אין הדבר כך: "מקדשין אותו הרבה מלמעלה" — הוא ממשיך על עצמו את בחינת סוכב כל עלמין באמצעות התורה והמצוות, שהרי המצוות הן "איברים של המלך".

7 והוא כמו למשל שאם תופס באדם באחד מאבריו ימשיכנו אליו וכש"כ [וכל שכן] כשאוחז ביד ימינו והוא ע"י מצות צדקה וחסד דרועא ימינא וכו' לכשיתבונן היטב שהתורה

והרי זה דומה, למשל, לאדם שאוחז באדם אחר באחד מאיבריו ומושך אותו אליו; וכל שכן כשהוא אוחז בידו הימנית. הדבר נעשה באמצעות מצוות הצדקה והחסד, שהן "זרוע ימין" וכו'. כאשר אדם מתבונן היטב בכך שהתורה

והמצות הם מבחי" סוכי"ע ועצמותו ית' ממש שוכן בתוכם א"כ כשעוסק בהם ומקבל התורה במוחו או עושה המצוה בידו הרי ממשיך עליו אור א"ס ב"ה בעצמותו ממש כו',

והמצוות הן מבחינת סוכב כל עלמין, ועצמותו ממש, יתברך, שורה בתוכן. אם כן, כאשר אדם עוסק בהן ומקבל את התורה במוחו, או מקיים מצווה בידו, הוא ממשיך עליו את אור אין סוף ברוך הוא, בעצמותו ממש וכו'.

וזוהו ועל יובל ישלח שרשיו שהוא בחי' יובל בחול"ם ויובל במלאפום ושניהם לשון הולכה כמ"ש לך יובילו מלכים שי, אלא שבחי' יובל במלאפום ר"ל [רוצה לומר] שהוא ית' מתנהג ומתמשך למטה ע"י התורה והמצוות.

וזוהו פירוש "ועל יובל ישלח שרשיו": בחינת יובל בחולם ויובל במלאפום, ושניהם לשון הולכה, כמו שכתוב: "לך יובילו מלכים שי". אלא שבחינת יובל במלאפום פירושה שהוא יתברך מונהג ונמשך למטה באמצעות התורה והמצוות.

8 ויובל בחול"ם שהוא מנהיג וממשיך אותנו למעלה כמ"ש יובל היא תהיה לכם פי' שלכם תהיה אותו היובל שמוליך

ויובל בחולם הוא הכוח שמנהיג ומעלה אותנו, כפי שנאמר: "יובל היא תהיה לכם". כלומר, היובל הזה, שמוליך

וממשיך ושבבתם איש לאחוזתו וגו' להתכלל למהוי אחד באחד נשיקין כפולים. [עמ"ש בפ' בראשית ע"פ ושם אחיו יובל כו'.

ומעלה, יהיה שלכם; "ושבתם איש לאחוזתו" וגו' — להיכלל, להיות אחד עם אחד, "נשיקות כפולות". [ראו מה שנכתב בפרשת בראשית על הפסוק "ושם אחיו יובל" וכו'.

9 והנה יובל הוא שנת החמשים דהיינו שער החמשים מנשיב [מני שערי בינה] וזהו ענין שפי' יובל שהוא

מנהיג וממשיך אותנו למעלה וכמ"ש במ"א ע"פ וספרתם לכם כו'

והנה היובל הוא השנה החמישים, כלומר השער החמישים מחמישים שערי בינה. וזהו הטעם לכך שפירשו שיובל הוא זה שמנהיג ומעלה אותנו, כפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "וספרתם לכם" וכו',

תספרו חמשים יום ששער החמשים הוא המחבר המאציל א"ס ב"ה לנאצלים כו' וז"ש [וזהו שכתוב] והיה כעץ כו'

"תספרו חמשים יום": השער החמישים הוא המחבר את המאציל, אין סוף ברוך הוא, עם הנאצלים וכו'. ועל כך נאמר "והיה כעץ" וכו',

ועל יובל ישלח שרשיו שבחי' יובל הוא למעלה גם מבחי' עץ החיים (כמ"ש בזהר פ' אחרי דנ"ח ע"א ובפ' אמור דצ"ז ע"א ועיין באדר"ז [באדרא זוטא] דר"צ סע"ב [סוף עמוד ב] ובזח"ב [ובזהר חלק ב'] יתרו דף פ"ג [דף פ"ג] [סוף עמוד א] משפטים דצ"ח ע"ב.

"ועל יובל ישלח שרשיו": מדרגת היובל גבוהה אפילו ממדרגת עץ החיים (ככתוב בזהר, פרשת אחרי, דף נח ע"א, ופרשת אמור, דף צז ע"א; ועיינו באדר"ז, דף רצ ע"ב, בסופו; ובזהר, חלק ב, יתרו, דף פג ע"א, בסופו; משפטים, דף צח ע"ב.

ועיין בפ' חיי שרה דקל"א ע"א ובגמרא פ"ט דבכורות דנ"ה ע"ב יובל שמו וברכות פ' אחרי ס"פ כ"ב. ובפ' פנחס קרוב לס"פ דרפ"ב א'. רות רבה ס"פ ויאמר הבי המטפחת דמ"ח ע"ד).

ועיינו בפרשת חיי שרה, דף קלא ע"א; ובגמרא, פרק ט בבכורות, דף נה ע"ב: "יובל שמו"; ובמדרש רבה, פרשת אחרי, סוף סימן כב; ובפרשת פינחס, סמוך לסוף הפרשה, דף רפב ע"א; ובמדרש רות, סוף הקטע "ויאמר הבי המטפחת", דף מח ע"ד).

וגם יובן זה עוד ממ"ש בזח"ג [בזהר חלק ג] פ' שלח קנ"ח ב' בפ"י היש בה עץ אם אין שבחי' אין הוא למעלה מעלה גם מבחי' עץ החיים כו'

וגם עניין זה יובן עוד ממה שכתוב בזהר, חלק ג, פרשת שלח, דף קנח ע"ב, בפירוש "היש בה עץ אם אין": מדרגת אין גבוהה מאוד, אפילו ממדרגת עץ החיים וכו'.

ושער החמישים שהוא בחיי יובל הוא הממוצע בין אין ליש כמ"ש במ"א. ועמ"ש בפרשה ואתחנן בד"ה וידעת היום בפ"י ויעקוד אברהם כו' ממעל לעצים כו'.

והשער החמישים, שהוא בחינת יובל, הוא הממוצע בין אין ליש, כפי שמבואר במקום אחר. ועיינו במה שכתוב בפרשת ואתחנן, במאמר המתחיל "וידעת היום", בפירוש "ויעקוד אברהם" וכו', "ממעל לעצים" וכו'.

10 והנה מזה יובן ענין חטא המקושש עצים ביום השבת, כי הנה שבתא דלילא הוא בחיי עליית הבירורים שנתבררו בכל ששת ימי המעשה

מכאן יובן עניינו של חטא המקושש עצים ביום השבת. שבת הלילה היא בחינת עליית הבירורים שהתבררו בכל ששת ימי המעשה,

והוא בחינת בירור עה"ד [עץ הדעת] טו"ר [טוב ורע] שנפרד הטוב מהרע ועולה למעלה ומתחבר בעץ החיים ולכן עיקר התגלות בחיי אהבה רבה הוא בשבת וכמ"ש במ"א ע"פ ויקהל משה כו'

והיא בחינת בירור עץ הדעת טוב ורע: הטוב נפרד מן הרע, עולה למעלה ומתחבר בעץ החיים. לכן עיקר גילוייה של בחינת האהבה רבה הוא בשבת, וכפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "ויקהל משה" וכו'.

והנה עץ החיים זהו בחיי שבתא דיומא ועי"ז אח"כ ועל יובל ישלח שרשיו הוא בחיי שבת שבתון שהוא מנחה דשבת עת רצון כו'

עץ החיים הוא בחינת שבת היום; ועל ידי כך, לאחר מכן, "ועל יובל ישלח שורשיו" הוא בחינת "שבת שבתון", שהיא תפילת מנחה של שבת, "עת רצון" וכו',

כמ"ש בזהר ח"ג [חלק ג'] קכ"ט א', וחטא המקושש היינו שעוקר דבר מגידולו היינו שמפריד היש להיות נפרד בפ"ע [בפני עצמו] בבחי' דבר נפרד

כפי שכתוב בזהר, חלק ג, דף קכט ע"א. חטאו של המקושש הוא עקירת דבר ממקום גידולו; כלומר, הוא מפריד את היש, כך שיהיה נפרד לעצמו, בבחינת דבר נפרד,

ולא יהיה בטל במקורו המחיה ומהוה אותו כו' וביום השבת שאז התחברות עה"ד [עץ הדעת] ועה"ח [ועץ החיים] שהיש בטל כו' עליות העולמות כו'

ולא יהיה בטל במקורו, המחיה ומהוה אותו וכו'. ביום השבת, שבו עץ הדעת ועץ החיים מתחברים, והיש בטל וכו', מתרחשת עליית העולמות וכו',

לכן העוקר דבר מגידולו שהוא להיות יש בפ"ע [בפני עצמו] הפך הביטול במקורו הוא חייב כו' כי ע"י פוגם בעצים הנ"ל עה"ד [עץ הדעת] ועה"ח [ועץ החיים] כו',

לכן מי שעוקר דבר ממקום גידולו, ובכך עושה אותו ליש בפני עצמו, הפך הביטול במקורו, חייב וכו'; שכן בכך הוא פוגם בעצים הנזכרים לעיל, עץ הדעת ועץ החיים וכו'.

ועמ"ש מענין עה"ד [עץ הדעת] ועה"ח [ועץ החיים] בפ' בראשית ע"פ הן האדם כו' ולעיל בד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה ובפ' בלק בביאור ע"פ מי מנה]:

ועיינו במה שנכתב בעניין עץ הדעת ועץ החיים בפרשת בראשית, על הפסוק "הן האדם" וכו'; ולעיל, במאמר המתחיל "בשעה שהקדימו ישראל נעשה"; ובפרשת בלק, בביאור על הפסוק "מי מנה".]

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shelach/7

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק